

(Cythère assiégée). Ἐξαναπατήσῃ τὸ πόδι τῆς στοῦ Ζερσαίν θά τῆς κτυπήσω τὴν θύρα στὰ μοῦτρα.

— Ἀλλά, φίλε μου, δὲν θά τὸ μάθετε, δὲν ἔχετε πλέον ἀρχιετὰς δυνάμεις ὥστε ν' ἀκολουθῆτε τὴν πεταλούδα αὐτὴν, ἣ ὅποια ἔχει βέβαια τὴν ἐξυπνάδα νὰ μὴ σὰς φανερώσῃ πού πηγαίνει καὶ ἀπὸ τοῦ ἔρχεται.

— Ἐχετε δίκαιον, φίλε μου.

— Θεέ μου! Ὁ πάτερ Le Ragois μ' ἄνοιξε τὰ μῖατα.

— Ἀλλ' ἂν τὴν διώξω, ποῖος θά μοῦ ἀγοράξῃ ψωμί; ποῖος θά μοῦ ἀνεβάξῃ τὸ κρασί; ποῖος θά μοῦ στρώνῃ τὸ κρεβάτι;

— Ἀπλούστατον. Θὰ σαῦ στεῖλω ἓνα ἀδελφόν.

— Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, προτιμῶ νὰ ὑπηρετοῦμαι μόνος, διότι ὅπως σὰς εἶπα, ἐκτὸς μερικῶν ἐκτάκτων πνευμάτων, ὅπως σεῖς καὶ ὁ πάτερ Le Ragois, δὲν μ' ἀρέσει ἡ μυρωδιὰ τῆς παππαδοσύνης. Ἀπεφάσισα βλέπετε νὰ κολασθῶ καλλίτερα, παρὰ νὰ πεθάνω σὰν καλὸς χριστιανός. Ἀφοῦ τώρα ἐφωτίσθην τί διαβολογυναικα εἶνε αὐτὴ ἡ ὁστρακοπώλις μου δὲν θέλω νὰ τὴν ᾄδω πλέον στὰ μάτια μου καὶ εἰς τὸ ἔξῃς δὲν θά ἐπιτρέψω νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ προσφιλὲς αἶμα μου οὐδεὶς ἄλλος, ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν πιστῶν φίλων μου.

Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ὁ Ταρντίφ ἐδήλωσεν εἰς τὴν οἰκονόμον του ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην πλέον τῶν

ὑπηρεσιῶν τῆς καὶ ἔξῃ εἰς ἀπόλυτον καὶ σκληρὰν μόνωσιν, φανταζόμενος ὅτι ὅλοι οἱ γείτονές του καὶ ὅλοι ὅσοις ἐκ τοῦ παραθύρου ἔβλεπε διερχομένους δὲν ἐσκέπτοντο ἢ πῶς νὰ εἰσδύσωσι παρ' αὐτῷ καὶ τοῦ ἀρπάσωσι τὰς εἰκόνας του.

Τὴν πρωΐαν ἐξήρχετο καὶ ἠγόραζεν ἄρτον μόνος του· εἰς οὐδὲνα δ' ὀμιλεῖ. Ἐὰν ἐνίοτε ἐρροσκοινδύνευσεν νὰ μεταβῇ εἰς τι πλησίον πρατήριον εἰκόνων, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς γλυκείας ἐποχῆς καθ' ἣν ἠγόραζεν εἰκόνας, ἔσφιγγε δυνατὰ τὴν κλεῖδα τῆς οἰκίας του εἰς τὴν χεῖρά του.

Πολλάκις συνήντα τὴν ὁστρακοπώλιδα, ἀλλ' ἀπέστρεφε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν:

— Ἄ! καὶ μένε κύριε Ταρντίφ μου, μοῦ φαίνεται πῶς τρελλαθήκατε· τὰ καλογερίστικα σὰς χίλιασαν τὸ μυαλό· τὰ κοράκια δὲν σὰς ἀφήνουν ν' ἀκούσετε τὸ ὦροιο τραγοῦδι μου.

«Ἀλήθεια, ἐσκέπτετο ὁ ταλαίπωρος Ταρντίφ, ἀλλ' αἱ εἰκόνας μου!»

Καὶ τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἀναμνησθῇ μετὰ πόθου τὰς τόσο ἐγγὺς ἔτι ἡμέρας, καθ' ἃς ἡ ὁστρακοπώλις διέχεεν εὐθυμόν τινα ἦχον ἐν τῇ κατοικίᾳ του καὶ τῇ καρδίᾳ του.

(Ἔπεται συνέχεια)

## ΜΙΚΡΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Εἰς τοὺς Μεσημβρινοὺς λαοὺς παρατηρεῖται τὸ ἐξῆς νόστιμον· Οἱ ὄροι τοῦ ψεύδους ἀντεστράφησαν καὶ οἱ ψεῦσται πιστεύουν εἰς τὸ ψεῦδος πού λέγουν, ἐνῷ οἱ ἀκούοντες δὲν πιστεύουν εἰς αὐτό.

Οἱ ἄνθρωποι ὅταν θέλουν νὰ μαντεύσουν τί ἰδέαν ἔχουμεν περὶ αὐτῶν, κάμουν χιλιάς ὑποθέσεις· πότε ὅμως δὲν ὑποθέτουν ὅτι μᾶς ἐνοχλοῦν.

Ὅπως εἰς τὰ λουτρά, οὕτω καὶ εἰς τὰς γυναῖκας. Εἰς τὰ λουτρά ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν χρειάζεται διακοπὴ· εἰς τὰς γυναῖκας ἀδιαφορία.

Εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν ἀναγκάζομεθα νὰ ἔχωμεν κριτῶν εἰδῶν φίλους! Τοὺς φίλους πού ἀγαποῦμε, τοὺς φίλους πού δὲν ἀγαποῦμε καὶ τοὺς φίλους πού δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποφέρωμεν.

Ἡ φιλία ἐνὸς πού ἔχει πολλὰς σχέσεις εἶνε σπανίως εὐχάριστος. Καὶ ὅταν μᾶς ἐπισκέπτεται μόνος, φέρει μετ' αὐτοῦ πληθὺς κόσμου.

Μία τῶν μεγαλειτέρων πλανῶν τῶν σκεπτικιστῶν εἶνε τὸ νὰ νομίζουν ὅτι ἡ ἀδιαφορία εἶνε ὁ καταλληλότερος τρόπος τοῦ βλέπειν ὀρθῶς. Τὸ συνηθέστερον ἀποτέλεσμα τῆς ἀδιαφορίας εἶνε συνεχὲς καὶ ἡπία τύφλωσις.

Σχεδὸν πάντοτε τὸ ἐλάχιστον τῶν ἐκ χαμηλῶν στρωμάτων ἀνυψωθέντων ἀνδρῶν εἶνε τὸ ἐπίμονον πείσμα.

Ἀπὸ τὰ γραφόμενα τῶν συγγραφέων τῶν παρατηρητῶν τῆς φύσεως, ἔπρεπεν οἱ νομοθέται νὰ δημιουργοῦν τοὺς νόμους των. Ἐγίναμε διὰ νὰ ρίπτωμεν τὴν ψυχολογικὴν αἰτίαν τῶν νόμων.

Σπανίως ἡ γυνὴ ἀποκρῦπτει τὴν ζήλειαν διὰ τῆς εὐγενείας.....

Κοινωνικῶς ἔλλειψις τρόπων εἶνε χειρότερον ἀπὸ ἔλλειψιν διαγωγῆς.

Ἡ εἰρηνοποίησις θά ἦτο ἀληθῶς ὡραία θεωρία εἰάν ἐγίνετο ἀπὸ μεγαλοφυχίαν καὶ ὄχι ἀπὸ φόβον ἀτομικόν.

Ὁ ἀλαζὼν παρβαλλόμενος μὲ τὸν ὑπερήφανόν φαίνεται ὡς γυνὴ ἐνδεδυμένη ἀνδρικήν.

Εἰς τὴν Τέχνην μᾶ ὡραία ἐπιτυχία ὑπερβάλλει μίαν μεγάλην ἐπιτυχίαν.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΓΚΙΝΟΝ